

چرایی ناکامی ۳۰ ساله تیم‌های فوتبال ایران در کسب عنوان قهرمانی آسیا در گفت‌وگوی «جوان» با بیژن ذوالفقارنسب

برنامه‌ریزی و زیرساخت‌های ما قهرمانانه نیست!

گفت‌وگو
دلیا حیدری
تا پای فینال می‌روند، اما دستشان به جام نمی‌رسد و این داستان ۲۹ سال است که

تکرار می‌شود، بی‌آنکه تغییری ایجاد شده یا پیشرفتی حاصل شود تا همچنان مجبور به ورق زدن صفحات تاریخ و شخم‌زدن خاطرات قهرمانی پارس باشیم. آخرین بار حضور پرسپولیس در فینال بود که فوتبال ایران را به بالا بردن جام قهرمانی امیدوار کرد، اما داستانی که بیشتر برای استقلال، ذوب‌آهن و سپاهان تکرار شده بود، در سال‌های ۲۰۱۸ و ۲۰۲۰ برای پرسپولیس هم تکرار شد؛ چراکه به باور بیژن ذوالفقارنسب کارشناس فوتبال، در ایران زیرساخت‌های لازم را ندارد و به درستی مدیریت و حمایت نمی‌شود که نتیجه‌ای اصولی بگیرد.

۲۹ سال از آخرین قهرمانی ایران در لیگ قهرمانان آسیا می‌گذرد. چرا طی این سال‌ها هیچ یک از باشگاه‌های ایران نتوانستند موفقیت پارس را تکرار کنند؟

ورزش به‌خصوص فوتبال از پدیده‌های قابل توجه جوامع بین‌المللی است که نتیجه‌گیری و ماهیت حقیقی ورزشکاران و باشگاه‌ها و نحوه مدیریت و حمایتی که از آنها می‌شود، تعیین‌کننده سطح کیفی آنها در عرصه‌های بین‌المللی است و چنانچه ما حدود ۳۰ سال است که نتوانستیم در لیگ قهرمانان آسیا به‌عنوان قهرمانی دست یابیم به این دلیل است که ضعیف‌تر از دیگران هستیم، اما نمی‌خواهیم بپذیریم، ما حتی نمی‌توانیم به تماشاگران خود نیز به خوبی سرویس بدهیم و تا زمانی که در همه زمینه‌ها تقا پیدا نکنیم، نمی‌توانیم قهرمان شویم؛ چرا که قهرمانی به این سادگی‌ها نیست و آن زمانی‌ه که قهرمان می‌شدیم، درست است که خوب بودیم، اما دیگر کشور هم ضعیف بودند و نمی‌توانستند با اقتدار در مسابقات حاضر شوند.

پنج حضور در فینال و هفت حضور در نیمه‌نهایی ر رقابت‌های لیگ قهرمانان آسیا نمی‌تواند شانسسی باشد، اما چرا نهایت کار باشگاه‌های فوتبال ایران رسیدن به نیمه‌نهایی یا فینال است؟

بله، ما حضور در نیمه‌نهایی و فینال لیگ قهرمانان آسیا را هم تجربه کرده‌ایم، اما باید واقع‌بین باشیم. ۸۰ درصد موفقیت‌های ما به دلیل فاشیستگی‌ها و ارزش‌های اخلاقی بازیکنان ما بوده که خیلی بیشتر از ظرفیت‌های خود ظاهر شدند و نتوانستند موفقیت‌هایی را که نام بردید، رقم بزنند؛ چراکه انسان مثل لیوان نیست که ظرفیت مشخصی داشته باشد. شما در یک لیوان یک لیتری نمی‌توانید یک و نیم لیتر آب بریزید، اما ظرفیت انسان‌ها اینگونه نیست. این همان داستان شگفتی‌سازی‌هایی است که گاه‌ها در ورزش و فوتبال دنیا شاهد هستیم که در واقع تلاش فراتر از ظرفیت افراد باعث می‌شود. مثل بازی با استرالیا که هیچ کس تصورش را هم نمی‌کرد ایران استرالیا را در زمین حریف کنار بزند، اما تیم ایران فراتر از حد تصور ظاهر شد و موفق شد، چون بییش از ظرفیتی که داشت نشان داد و ما چنانچه به عنوان‌های نایب قهرمانی رسیدیم و

گزارش
سعید احمدیان

مرحله گروهی فصل جدید لیگ قهرمانان آسیا چهارشنبه این هفته آغاز می‌شود، رقابت‌هایی که کرنا سبب شده تا شکل متفاوتی نسبت به دوره‌های گذشته داشته باشد و به صورت متمرکز برگزار شود.مانند فصل پیش این بار هم کشورمان با چهار نماینده در لیگ قهرمانان حاضر می‌شودو پرسپولیس، استقلال، تراکتور و فولاد نمایندگان ایران در فصل جدید بازی‌های باشگاهی آسیا هستند و رقابت‌شان را از ۲۵ فروردین در جدال با تیم‌های غرب آسیا آغاز می‌کنند تا پس از دیگر برای شکستن طلسم ۳۰ساله قهرمانی در آسیا دور خیز کنند.

پرسپولیس؛ طلسم قهرمانی را می‌شکنند؟

پرسپولیسی‌ها یکی از موفق‌ترین نمایندگان ایران در آسیا طی فصل‌های اخیر بوده‌اند، آنها در سه سال گذشته دو بار به فینال رسیده‌اند تا یکی از مهم‌ترین تیم‌های کشورمان در لیگ قهرمانان باشند، اگر چه دست قرمزها در جدال با کاشیمیا و اولسان را رسیدن به جام کوتاه ماند، اما آنها نشان داده‌اند که می‌توانند یکی از مدعیان جدی قهرمانی باشند. قرمزها که فصل گذشته در لیگ برتر، چهارمین قهرمانی متوالی‌شان را جشن گرفتند، به‌عنوان قهرمان لیگ مجوز حضور در فصل جدید لیگ قهرمانان را گرفته‌اند و کارشان را از چهارشنبه در گروه B که به میزبانی هند یایش برگزار می‌شود، آغاز می‌کنند.
الریان قطر، گوی‌هند و الوحدہ امارات حریفان پرسپولیس در مرحله گروهی فصل ۲۰۲۱ لیگ قهرمانان هستند، حریفانی که به نظر نمی‌رسد برای گل محمدی و شاگردانش چندان سرسخت باشند.

دلیل شکست

حضور در فینال را تجربه کردیم، به دلیل تلاش فراتر از حد تصور بازیکنان است و در برخی موارد نیز مدیریت بالای کادرفنی که نتوانسته خواسته‌هایش را به خوبی دیکته کند.

یکی از مسائلی که به شدت ذهن دوستانران فوتبال را درگیر می‌کند، این است که باشگاه‌های ایرانی‌که تا پای فینال یا نیمه‌نهایی پیش می‌روند، سال بعداگر از کسب سهمیه باز نمانند، در همان ابتدای راه کنار می‌روند و حتی موفق به صعود از مرحله گروهی هم نمی‌شوند. دلیل این افت چیست؟

به نکته خوبی اشاره کردید. بخش عمده این افت به

بررسی وضعیت ۴ نماینده ایران در فصل جدید لیگ قهرمانان آسیا

دور خیز برای شکستن طلسم قهرمانی

وجود صعوداز مرحله گروهی در یک هشتم‌نهایی باشکست مقابل باختاکسور از دور رقابت‌ها حذف شدند و در فصل ۲۰۲۱ به دنبال صعود به مراحل بالاتر هستند. استقلال در فصل جدید در گروه C با تیم‌های الدحیل قطر، الشرطه عراق و الاهلی عربستان هم‌گروه است، رقبایی سرسخت که سبب شده تا به گروه آبی‌ها، گروه مرگ بگویند.

وجود صعوداز مرحله گروهی در یک هشتم‌نهایی باشکست مقابل باختاکسور از دور رقابت‌ها حذف شدند و در فصل ۲۰۲۱ به دنبال صعود به مراحل بالاتر هستند. استقلال در فصل جدید در گروه C با تیم‌های الدحیل قطر، الشرطه عراق و الاهلی عربستان هم‌گروه است، رقبایی سرسخت که سبب شده تا به گروه آبی‌ها، گروه مرگ بگویند.

وجود صعوداز مرحله گروهی در یک هشتم‌نهایی باشکست مقابل باختاکسور از دور رقابت‌ها حذف شدند و در فصل ۲۰۲۱ به دنبال صعود به مراحل بالاتر هستند. استقلال در فصل جدید در گروه C با تیم‌های الدحیل قطر، الشرطه عراق و الاهلی عربستان هم‌گروه است، رقبایی سرسخت که سبب شده تا به گروه آبی‌ها، گروه مرگ بگویند.

مراد است. مدبری به خوبی مدیریت می‌کند، اما سال بعد اوضاع تغییر می‌کند، نمی‌توانیم انتظار داشته باشیم، امسال اگر نیمه‌نهایی را تجربه کردیم، سال بعد به فینال و سال بعد به قهرمانی برسیم. شما نگاه کنید فوتبال در دنیا خود کفاست؛ یعنی خرچش را خودش درمی‌آورد، اما در ایران عمده باشگاه‌ها دولتی هستند و دولت هم این ظرفیت را ندارد که همه‌ساله از همه تیم‌ها حمایت‌های همه‌جانبه داشته باشد، باشگاه‌های ایرانی نمی‌توانند در آمدرزایی کنند. دخل و خرچشان با هم نمی‌خواند.

گاه حتی در پیدا کردن زمین تمرین با مشکل مواجه هستند. مشخص نیست درآمدهای تبلیغاتی و تلویزیونی آنها کجا و در چه مؤسساتی خرج می‌شود که دستشان را نمی‌گیرد. چطور این تیم‌ها و باشگاه‌ها باید بتوانند همیای باشگاه‌هایی پیش بروند که تمام این امکانات را به طور مداوم دارند؟ چطور وقتی تا این اندازه آما‌تور هستیم، می‌توانیم انتظار قهرمانی داشته باشیم؟

آیا می‌توان با نادیده گرفتن صعود به نیمه‌نهایی‌ها و فینال‌ها گفت که فوتبال باشگاهی ایران توان قهرمانی را در آسیا ندارد؟

باید اول ببینید منظور تان از توان چیست. توان فنی است یا توان فوتبال ایران در تمام زمینه‌ها را در نظر می‌گیرید. ایران در مقایسه با ۱۵،۱۰ کشور آسیایی عقب‌تر است و با در نظر گرفتن این مسئله در نتیجه‌گیری هم عقب می‌ماند. ما نسبت به ۱۲،۱۰ کشور در آسیا کمتر سرمایه‌گذاری می‌کنیم؛ یعنی در سرمایه‌گذاری ضعیف‌تر از کشورهایی نظیر عربستان، امارات، قطر، زاین، کره جنوبی و جدیدا چین هستیم، توان جذب مربیان تراز اول دنیا را به دلیل تحریم‌ها و مشکلات مالی ندانیم. استفاده از بازیکنان خارجی ممنوع است و وقتی همه نبود داستان‌های دیگری داشت که به جای بازیکن خوب یکسری بازیکن ضعیف را به واسطه دلال‌ها و عدم نظارت جذب می‌کردیم، اما حساب‌شده‌ای را برای ادامه مسیر موفقیت طلب کند. کسی برنامهریزی ۱۰ ساله یا حتی پنج ساله ندارد. یکسال یک باشگاه پول دارد. از حاشیه دور است، آرامش دارد، سال بعد ندارد. همه اینها در این افت‌های فاحش و موفقیت‌های هرز چندگاه تأثیر مستقیم دارد. وقتی تفکر یک تیم موفق تغییر کند، نمی‌توانیم انتظار تکرار موفقیت را داشته باشیم؛ به همین دلیل گاهی شاهدیم تیمی که تا پای فینال رفته یا به نیمه‌نهایی رسیده است، سال بعد یا حتی دستش از کسب سهمیه هم کم‌کوتاه می‌ماند، یا مثلاً از مرحله گروهی هم در صورت کسب سهمیه صعود نمی‌کند.

امکانات، زیرساخت‌ها و حرفه‌ای بودن تا چه اندازه می‌تواند در موفقیت تیم‌های آسیایی و موفق نبودن تیم‌های باشگاهی ایران تأثیر گذار باشد؟

بسیار حائز اهمیت است. باشگاهی که امکانات و زیرساخت‌های لازم را داشته باشد، مدبری کارآمد امور آن را اداره کند، بتواند به طور اصولی و حرفه‌ای کارهای خود را پیش ببرد، از کارشناسان و مربیان خوب بین‌المللی استفاده کند، بدون تردید می‌تواند در مسیر موفقیت گام بردارد و امسال اگر تا پای فینال رفت، سال بعد به قهرمانی برسد، اما وقتی یکسال اوضاع بر وفق نبوده است.

ورزشی

پرونده

لیگ قهرمانان آسیا

نگاه

لیگ قهرمانان؛ همان همیشگی!

شیاو‌نوروزی

هر سال با شروع فصل جدید لیگ قهرمانان آسیا همه یاد حسرت طولانی‌مدت فوتبال ایران برای رسیدن به قهرمانی می‌افتیم؛ حسرتی تکراری که هیچ اقدام حرفه‌ای و اصولی برای پایان دادن به آن انجام نمی‌شود.

در این سال‌ها که جام باشگاه‌های قاره کهن به لیگ قهرمانان تغییر یافته، عملاً هیچ تغییری در شیوه مدیریت، تیمداری و باشگاهداری صورت نگرفته است و با همان شیوه سنتی و البته تا‌کارآمد گذشته امیدواریم تیم‌هایمان به فینال رقابت‌ها برسند و در تقابل با قدرت‌های آسیا موفق به کسب جام شوند. امسال چهار نماینده در لیگ قهرمانان داریم و با اینکه به خاطر کرونا بازی‌ها به شیوه متمرکز برگزار می‌شوند و هیچ کدام از تیم‌های کشورمان از امتیاز میزبانی برخوردار نیستند، ولی باز هم خبری از برنامه و تدارکات ویژه برای موفقیت در این آوردگاه آسیایی نیست! یعنی همچنان منتظریم تا تیم‌ها براساس توانایی‌ها و تعصب و جدیت بازیکنانشان حریفان را یک به یک از پیش‌رو بردارند. در صورتی که مدعیان شرقی و غربی قاره حتی برای صعود به مراحل پایانی رقابت‌ها نیز برنامه‌ریزی می‌کنند، چه برسد به کسب عنوان قهرمانی. در فصل جدید رقابت‌ها اول از همه باید منتظر بنشینیم و ببینیم تیم‌هایمان از گروه خود سر سلامت بیرون می‌آورند یا نه. بعد از آن اگر نماینده‌ای در مراحل حذفی داشتیم، فکر چاره خواهیم کرد. نمایندگان ایران در این دوره کار سخت‌تری در پیش دارند؛ بازی در امارات، عربستان و هند قطعاً برای تیم‌های ما آسان نخواهد بود. از یک طرف امتیاز میزبانی را از دستمان درآورده‌اند و از طرف دیگر بازی در زمین حریف به ضررمان است.

در مورد اینکه چه مسائلی در تصمیم AFC تأثیر گذار بوده و کدام کشورها از حق خوری صورت گرفته در مورد ایران سود می‌برند، صحبت‌های زیادی مطرح شده، اما سؤال اینجاست که ما برای پشت‌سر گذاشتن شرایط تحمیلی جدید چه کردیم؟ یا وجود اینکه می‌دانیم بازی‌های سختی در پیش داریم، عملاً هیچ یک از چهار نماینده‌مان تاکنیک خاصی برای آسیا ندارد. آنها حتی در کنترل بازیکن‌شان برای رعایت قرضه‌نامه حاضر بودند و بعد از انجام بازی‌های شان در لیگ برتر به محل برگزاری مسابقات گروشان اعزام شده‌اند، به این امید که با همان شیوه همیشگی خود بازی کنند و جواز صعود به دور حذفی را به دست بیاورند. غافل از اینکه با تاکنیک‌های سنتی و غیرحرفه‌ای که دیگر در لیگ‌های داخلی نیز جواب نمی‌دهند، نباید انتظار درخشی در آسیا را داشت. هنوز هم تا حرف‌از قهرمانی در آسیا می‌شود، بعضی‌ها بحث تعصب و غیرت را وسط می‌کشند، حالی‌که در فوتبال حرفه‌ای فاکتورهای مهم‌تری نیز برای موفقیت باید در نظر گرفته شود. تیمی مثل پرسپولیس با تکیه بر همین مسئله دو بار به فینال آسیا رسیده، ولی نتیجه‌شان در هر دو فینال نیش‌اند داد جام قهرمانی به تیمی که حرفه‌ای‌تر است، می‌رسد.

بازتاب

بازی در زمین دشمن

اشرف رامین

تصمیمات ناعادانه و جهت‌دار AFC و همچنین بی‌کفایتی مسئولان فوتبال ایران در گرفتن حق میزبانی باعث شد تا بعد از شش سال تیم‌های کشورمان مجبور شوند در عربستان سعودی به میدان بروند؛ کشوری که در دشمنی با ما اما هیچ تلافی دروغ نکرده و علاوه بر بحث‌های سیاسی و امنیتی، در حوزه ورزش نیز با لابی‌ها و اعمال فشار اهداف ضدایرانی‌اش را دنبال می‌کند. در دست از زمانی که روابط دیپلماتیک ایران و عربستان تیره و تار شد، نه ما تیمی به این کشور فرستادیم و نه سعودی‌ها به اینجا آمدند. حال دو تیم از کشورمان یعنی استقلال و فولاد باید در این‌دوره لیگ قهرمانان آسیا در این شبه جزیره بازی کنند. تعیین میزبانی‌ها از سوی کنفدراسیون قاره کهن همچون گذشته شائبه‌انگیز بوده تا جایی که سعودی‌ها علناً اعلام کرده‌اند نه هیچ وجه حاضر به بازی در کشور ما نیستند، ولی تیم‌های ایرانی ملزم به حضور در عربستان هستند؛ موضوع بازی در زمین بی‌طرف در چند سال اخیر مطرح بوده و مقامات آسیا نیز این مسئله را با فشار و تأثیر دلارهای سعودی پذیرفتند، اما حالا که دو نماینده کشورمان در مرحله مقدماتی در زمین حریف بازی می‌کنند، باید دید آل سعود و هم به تیم‌هایش اجازه سفر به ایران را خواهد داد یا نه. به نظر می‌رسد برگزار می‌مرحله مقدماتی لیگ قهرمانان در دوران کرونا به صورت متمرکز زبانه خوبی برای AFC بود که بالاچار تیم‌های ایرانی راه به سرزمین دشمن نکشد. این خواسته‌ای بود که سعودی‌ها در چند سال اخیر به دنبالش بودند و شیوه کرنا و البته انفعال مسئولان گذشته و فعلی فدراسیون فوتبال ما آنها را به هدفشان رساند. قطعاً رفتارهای خصمانه، خبیثانه و مزدورانه آل سعود با اهدافی یک شاخه گل به بازیکنان تمام نخواهد شد.